

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 44/2013
21.03.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву А.г. у А. и Ш.о. А.г., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда II-4 У. 25071/10 од 16.11.2012. године, са противним странкама В.М. из села Г., А., и Р.С. из А., кога заступа пуномоћник С.Ђ., адвокат из Н., у предмету избора директора, у нејавној седници већа одржаној дана 21.03.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се УВАЖАВА, УКИДА пресуда Управног суда II-4 У. 25071/10 од 16.11.2012. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом у ставу један диспозитива уважена је тужба С.Р. из А. и поништено решење туженог Ш.о. А.г. у А. број 263 од 23.06.2010. године и предмет је враћен туженом органу на поновно одлучивање, а у ставу два диспозитива побијане пресуде обавезан је тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 10.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Поништеним решењем Ш.о. А.г. у А. број 263 од 23.06.2010. године ставом I диспозитива одлучено је да се одлука о избору В.М. за директора А.г. у А. дел. број 174 од 10. маја 2010. године сматра донетом дана 23. јуна 2010. године, од ког датума тече мандатни период који траје четири године. У ставу II диспозитива тог решења је одређено да је изабрани кандидат В.М. обавезан да ступи на дужност директора А.г. у А. дана 23. јуна 2010. године, ставом III да за време овог првог изборног периода именованој мирује радни однос на радном месту професора хемије у А.г. у складу са чланом 59. став 14. Закона о основама система образовања и васпитања, у ставу IV је одређено да је именована дужна да у року прописаном законом положи испит за директора и стекне дозволу за рад директора, у ставу V да о правима и обавезама директора одлучује Ш.о. у складу са законом и у ставу VI диспозитива тог решења је одређено да је ова одлука коначна.

У захтеву за преиспитивање судске одлуке, поднетом на основу члана 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима, подносиоци истичу да је побијаном пресудом Управни суд повредио одредбу члана 33. Закона о управним споровима, јер на јавној расправи није утврдио чињенице битне за доношење одлуке. Указују да је уз тужбу приложена копија записника, а што је констатовано и на јавној расправи, са седнице Ш.о. А. г. од 07.05.2010. године, оверена печатом школе, која садржи све елементе прописане чланом 69. Закона о општем управном поступку. Затим, наглашавају да је Управни суд својим поступањем створио забуну у вези са пасивно легитимисаним лицем – тужбом је као тужени орган означена А.г. а суд као туженог третира Ш.о. као орган А.г. Такође, одговор на тужбу који је потписао директор у име гимназије, уз печат школе, сматран је као одговор на тужбу заинтересованог лица, а председник Ш.о. као лице овлашћено да заступа Ш.о. Истичу да школску установу може да заступа само директор и да у случају кад је директор истовремено заинтересовано лице питање заступања треба другачије решити, па предлажу да Врховни касациони суд уважи захтев, укине побијану пресуду и предмет врати на поновно одлучивање. Противне странке нису доставиле одговор на захтев који им је, према доставницама у списима, уредно уручен.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према образложењу побијане пресуде, донета је одлука као у диспозитиву исте са разлога што у списима туженог органа нема записника у смислу члана 69. Закона о општем управном поступку, о већању и гласању Ш.о. А.г., као колегијалног органа, па суд не може поуздано оценити да ли је донета одлука законита, односно да ли су испуњени услови за решавање прописани одредбом члана 192. став 2. Закона

о општем управном поступку, с обзиром да се тужбом указује да је тужени одлучивао у непрописном саставу.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да су том пресудом повређена правила поступка од утицаја на решење ствари, јер у образложењу пресуде нису дати довољно јасни чињенични и правни разлози за одлуку донету у диспозитиву. Ово стога што из списка предмета Управног суда II-4 У. 25071/10 произлази да је дана 16.09.2012. године одржана усмена јавна расправа пред тим судом на којој није расправљана околност у вези постојања записника о већању и гласању Ш.о. А.г., мада је у записнику са расправе наведено да се у списима налази фотокопија записника у рукопису са 31 седнице Ш.о. одржане 07.05.2010. године, са потписом председника Ш.о. и записничара и печатом А.г. Из наведеног записника се види да је под тачком 3 дневног реда расправљано о избору директора школе по конкурсном објављеном 31.03.2010. године и да је Ш.о. јавним гласањем, после прочитаног мишљења наставничког већа са седнице од 26.04.2010. године, донео одлуку којом је у ставу првом за директора А.г. изабран кандидат В.М., професор хемије, а у ставу другом је одлучено да се одлука достави министру просвете на сагласност у складу са чланом 60. Закона о основама система образовања и васпитања.

Одредбом члана 60. став 7. Закона о основама система и образовања ("Сл. гласник РС" 72/09) је прописано да се сматра да је одлука органа управљања о избору директора донета, односно да је министар дао на њу сагласност ако у року од 30 дана од дана достављања одлуке не донесе акт којим одбија сагласност. Одредбом члана 60. став 8. истог закона је прописано да орган управљања установе после протеча рока из става 7. овог члана доноси решење о избору директора и доставља га учесницима конкурса. Решењем се утврђује и време ступања на дужност, као и обавеза полагања испита за директора.

Имајући у виду наведене законске одредбе Врховни касациони суд налази да решење Ш.о. А.г. од 23.06.2010. године има декларативни карактер, јер се тим решењем само констатује да се одлука о избору В.М. за директора А.г. број 174 од 10.маја 2010. године, која је конститутивног карактера јер је истом створен правни однос, сматра донетом 23.06.2010. године, од ког датума тече мандатни период од четири године. Ово стога што је чланом 194. став 5. Закона о општем управном поступку прописано да је орган чија је сагласност и мишљење потребно за доношење решења дужан да сагласност, односно мишљење да у року од једног месеца од дана када му је затражено, ако посебним прописима није одређен други рок. Ако тај орган у том року не обавести орган који доноси решење да даје или одбија сагласност, сматра се да је дао сагласност, а ако не да никакво мишљење, надлежни орган може донети решење и без прибављеног мишљења, ако посебним прописима није другачије одређено.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, по оцени Врховног касационог суда, погрешно је закључивање Управног суда да се законитост оспореног решења није могла испитати у управном спору јер се у списима не налази записник о већању и гласању Ш.о. А.г., при том не означавајући на који записник се то односи. С тим у вези, основано се у захтеву указује на повреду члана 33. став 1. Закона о управним споровима, који прописује да у управном спору суд решава на основу утврђених чињеница на одржаној усменој расправи. Из списка се види да је расправа одржана, али да ово питање није ни поменуто, а самим тим ни расправљано, а из образложења побијане пресуде произлази да је од битног утицаја на одлучивање.

По налажењу Врховног касационог суда, основани су и наводи из захтева да је Управни суд навео противуречне чињенице у вези са пасивно легитимисаним лицем, будући да је у тужби као тужени орган означена А.г. - А., а у уводу побијане пресуде као тужени означен Ш.о. А.г. у А. Затим, одговор на тужбу А.г. са печатом и потписом директора гимназије сматран је као одговор заинтересованог лица, а као заступник туженог наведен је председник Ш.о., што није у складу са чланом 59. став 1. Закона о основама система образовања и васпитања, којим је прописано да директор руководи радом установе, и чланом 62. став 1. истог закона којим је прописано да је директор одговоран за законитост рада и за успешно обављање делатности установе.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да су побијаном пресудом повређена правила поступка од утицаја на решење ствари, па је на основу члана 55. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву. ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 21.03.2013. године, Узп 44/2013

Записничар,

Гордана Богдановић, с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић, с.р.